

Açık kara

Hayâlî, kayalî, hakka dayalî dergi

- ◆ Bosnalı Sabit ◆ Cemâl Divani ◆ Tacettin Şimşek ◆ Aslan Avşarbay
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Hızır İrfan Önder
◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Fazıl Özden ◆ Memik Kömekçi ◆ Feyzullah Arslan
◆ Murat Kahraman ◆ Mehmet Pektaş ◆ Ali Armut ◆ Feyyaz Sağlam
◆ Kadir Köse ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Mustafa İmir ◆ M. Nihat Malkoç

85 Sayı 21 Mart 2025

Sahibinden Komik/On Yedi-Mutlu Son

◆ Mehmet Pektaş

On beş günü yoğun bakımda olmak üzere yirmi günlük bir hastane macerasının ardından Cengiz ve sağ kolu Mert eski hayatlarına hızlı bir giriş yaptı. Parklardan renk renk güller toplayarak başladılar işe. Chat cpt'den ürettikleri aşk mesajlarından bazılarını patates hattan Aysel'e gönderdikten sonra ofise kapanıp pencere önünde Aysel'in gelişini beklemeye başladılar. Mert, Aysel'i sokağın başında görür görmez Cengiz'in talimatıyla yerinden fırladı. Pasajın merdivenlerine gül yaprakları serpiti.

Aysel, kısıcak boyuyla basamakları büyük bir keyifle âdeta zıplayarak tırmandı. Merdivenin başında elinde gül buketiyle bekleyen Mert'i görünce keyfi bir kat daha arttı. Mert elindeki buketi Aysel'e uzattı:

"Abla bu çiçekler sana. Ofis kapalı olunca çiçekçi bize bıraktı."

"Ay bunlar da ne böyle? Kim göndermiş acaba?" dedi Aysel. Buketin arasında not veya isim de göremeyince cilveli cilveli kıkırdadı:

"Ay ismini falan da yazmamış!"

"Abla galiba gizli bir hayranından..." dedi Mert sesine belli belirsiz bir gizem vererek.

Aysel kahkahalar atarak ofise doğru geçerken Cengiz de kapı aralığından olan biteni büyük bir zevkle izliyor ve ellerini ovuşturuyordu.

Mert, vazifesini tamamlayıp ofise döndüğünde kendini patronunun kollarında buldu.

"Oldu bu iş kardeşim, oldu." dedi Cengiz sevinçle. "Bundan sonra her gün ufak ufak sürprizler yapacaksın Aysel'e. Çiçektir, güldür, hediyedir... Göreyim koçum, seni. Gizli hayran olarak aşk mesajlarını sabah akşam yolla. Kocayı da bir an önce bulmamız lazım."

Gizli hayranının küçük jestleri Aysel'in üzerinde beklediklerinden çok daha büyük bir etki yapmıştı. İlkbaharını erken atılmak zorunda kaldığı iş hayatı yüzünden pas geçen ve şu an 50'li yaşları süren bu kadın, ikinci baharını da yine iş, güç, koşuşturma arasında pas geçecek gibiyken bir anda gençlik yıllarına dönmüş, kendini yaşanmamış duyguların arasında buluvermişti.

Ayda âlemde bir uğradığı ofisine artık her gün gelmeye başladı. Buna rağmen işi gücü koyuvermişti. Gizli hayranından gelen çiçekleriyle ilgileniyor, aşk şarkılarını dinliyor, akşama kadar hayaller kurarak vakit geçiriyordu.

Cengiz bir kez daha kendisiyle gurur duyuyordu. İş yapamamasının sebebini kendi kendine tespit etmiş, kısmetini de yine kendi yöntemleriyle açmayı başarmıştı. Kısmetinin önündeki tikanıklığı açmaz, oluk oluk para akmaya başlamıştı. Kısa sü-

rede işlere yetişemez oldular. Bu sırada Cengiz'den sağlam bir dayak yiyen Taylan da hastaneden taburcu olmuştu. Onun gibi her şekle girebilen bir adam varken yeni eleman aramakla kaybedecek vakit yoktu. Güven Emlak açıldığı günden beri en hareketli ve bereketli günlerini yaşıyordu.

Zaman geçtikçe günlük gelen çiçekler, küçük hediyeler, jestler, telefon mesajları Aysel'e yetmemeye başlamıştı. Gizli hayranının sesini duymak istiyor, yüzünü görmek istiyor, onunla sabah akşam mesajlaşmak istiyordu. Cengiz zamanın daraldığını çok iyi biliyordu. Bir an önce gizli hayran profiline uygun koca bulmalıydı. Diğer taraftan Mert, açılan işlere yetişmeye çalışırken Aysel'i ihmal etmeye de başlamıştı. Her an mesaj yazamıyor, Aysel'in mesajlarına cevap veremiyordu. Böyle anlarda Aysel çok öfkeleniyor, yeniden işe odaklanmaya çalışıyor ve Cengiz'in işleri şak diye kesiliveriyordu. Cengiz, Aysel'in ilgisiz kaldığını hemen anlıyor ve gerekirse Mert'ten telefonu alıp bizzat Aysel'le mesajlaşmaya başlıyordu. Aysel yılların verdiği duygusal açlıkla gizli hayranının sürekli kendisiyle ilgilenmesini istiyordu.

Aysel'le ilgilenmek Güven Emlak'ın en önemli işi hâline gelmişti. Bu iş, herhangi bir elemana verilemeyecek kadar ciddiydi. Bu yüzden Aysel işini Cengiz bizzat kendisi devraldı. Aysel'e gereken ilgi gösterildiği sürece kiralama ve satış işleri bir şekilde Mert ve Taylan tarafından yürütülüyordu. Hatta artık hemen hemen boşa çıkan Aysel'in elemanı Emir de Güven Emlak için çalışır hâle gelmişti. Elemanlar koşturuyor; Cengiz, gizli hayran olarak sabah akşam Aysel'le yazıyor, ona çiçekler, hediyeler gönderiyor; çuval çuval para kazanıyorlardı. Bu süreç aslında herkese iyi gelmişti. Uzun süredir para görmeyen elemanların cebi para görmüş, piyasada saygınlıkları artmış, adam yerine konmuş, Aysel her ne kadar kim olduğunu bilmese de aradığı aşkı bulmuş, hayatında ilk defa işten başka şeyler düşünür olmuştu. Cengiz de elini işten çekip vaktinin çoğunu gizli hayran olarak Aysel'le geçirmeye başlayınca kafasını toparlamış, adını koyamadığı bir huzur bulmuştu. Yorulmadan para kazanmak da cabası... Tek sorun arınan kocanın bulunamamasıydı. Aysel'in buluşma tekliflerine artık kayıtsız kalamayan Cengiz, hayati bir karar verdi. Aysel'in karşısına kendisi çıkacaktı. Bu buluşma ya Aysel'in büyük bir hayal kırıklığı ile sonuçlanacak ve her şey alt üst olacaktı ya da... "Ya da"sını Cengiz de bilmiyordu.

Küçük, şirin bir kafede buluştuklarında Aysel, gizli hayranının Cengiz olmasını hiç yadırgamadı. Sanki biliyor ve bunu bekliyor gibiydi. Cengiz de

Aysel'i karşısında görünce aslında ona karşı boş olmadığını hissetti. Hissettiği bir şey daha vardı: Bir kadının karşısında ilk defa çaresiz kalmak. El ele göz göze otururken vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadılar. Mekândan ayrılırken ikisinin de kalbinde kelekler uçuşuyordu.

Aysel, ertesi gün pasaja geldiğinde yine merdivenlere güller serpiildiğini gördü. Merdivenlerin başında ise elinde güllerle Cengiz bekliyordu. Tüm pasaj kapılara çıkmış filmin sonunu nefes bile almadan izliyordu. Cengiz, diz çöktü, cebinden çıkardığı pırlantayı uzattı ve Aysel'in asla reddedemeyeceği o soruyu alkışlar eşliğinde sordu:

"Benimle evlenir misin?"

Aysel önce genç bir kız edasıyla "İnanmıyorum ayy Cengiz!" diyerek elini yüzüne kapattı. Ardından kollarını açtı. "Evet" kelimesinin "E" hecesi ağzından çıkmıştı ki,

"DURUN DURUN! DURUN BİR DAKİKA!" diyen bir ses tüm büyüyü bozdu.

Herkes sesin geldiği tarafa bakıp birbirine "Kim bu?" diye sordu.

Taylan'ın dikkatini adamın elindeki sopa çekmişti, Mert'e sokuldu:

"Elindeki ne onun öyle, fırça sapı mı?"

"Ne fırçası oğlum, dedi Mert. Beysbol sopası desen neyse... Hatta bildiğin kazma, kürek sapı..."

Bu sırada Aysel'in elemanı Emir lafa girdi:

"Ne kazması abi, baksana kalem bu."

Dikkatli baktıklarında büyüyü bozan adamın elinde gerçekten de yaklaşık bir metre uzunluğunda, bilek kalınlığında bir kurşun kalem tuttuğunu gördüler. Kalabalık kendi arasında fısıldaşmaya başlayınca, kalem tutan adam öfkeyle bağırды:

"SUSUN! Kapayın çenenizi. Ben bu kitabın yazarıyım. Burada ben ne dersem o olur!"

Kalabalığın arasında "Aaa!" sesi dalgalandı. Sonra da Aysel'in sesi çınladı:

"Mehmet, ablam! Sen kitap mı yazıyordun? Ne zamandır ulaşamıyorum sana? Numaranı mı değiştirdin?"

Yazar, daha önceden tanıştıkları anlaşılan Aysel'e parmağıyla sus işareti yaptıktan sonra kalabalığa seslendi:

"Cengiz, Mert ve Taylan yanıma gelin çabuk."

Üçü birden âdeta kurulmuş bir robot gibi yazarın huzuruna geldiler. Yazar, Cengiz'i işaret ederek ikinci emrini Mert ve Taylan'a verdi:

"Yatırın şunu falakaya!"

Mert ve Taylan ikisi birlikte bakışlarını Cengiz'e çevirerek ondan onay beklediler. Cengiz'se yapmayınca dercesine kaşlarını havaya kaldırdı. Yazar, bağırarak emrini tekrarladı:

"Yatırın şunu falakaya dedim, duymadınız mı beni?"

Mert ve Taylan, Cengiz'in etkisinden kurtulup yazarın emrini yerine getiremiyordu. Emrinin yerine gelmediğini gören yazar küplere binmişti:

"Ulan sizi ben oluşturdum ben! Nasıl dinlemezsiniz sözümü?"

"Sayın yazarım, kusura bakmayın. Böyle bir şey yaparsak Cengiz abim bizi anamızdan doğduğumuza pişman eder." dedi Mert.

Yazar zıvanadan çıktı. Parmağını şıklatmasıyla tüm karakterler kendilerini gladyatör dövüşlerinin yapıldığı antik bir kolezyumda buldular. Yazar, Cengiz, Mert ve Taylan meydanda diğer karakterler tribündeydi.

Yazar, elindeki bir metrelik dev kalemi havaya kaldırarak tribünlere doğru bağırdı:

"Bunları falakaya yatırmak isteyen var mı?"

Tüm tribünlerde bir hareketlilik başladı, insanlar birbirini ezercesine kendini meydana attı. Yazar; Hacı Niyazi, zombiye dönüşmüş hâldeki rahmetli Rasim abi, Çaycı Suat, Bilo ve Cengiz tarafından kazıklananları temsilen iki gönüllü daha seçip geri kalanları bir parmak şıklatmasıyla yerlerine oturttu.

"Yatırın şunları falakaya!" demesiyle birlikte üçü de yere yıkılıp ayakları havaya dikildi.

Yazar, Cengiz'e iyice yaklaştı. Deminden beri avucunun içine hafif hafif vurup durduğu dev kalemi kaldırdığı gibi Cengiz'in ayaklarına yapıştırdı. Cengiz, her darbeye elektriğe tutulmuş gibi sırıyordu.

Yazar:

"Nedir ulan senden çektiğim? Sen küfredersin, ben fırça yerim. Hovardalık edersin kabak benim başıma patlar. Al ulan sana!"

Her vuruşta Cengiz,

"Yandım anam!" diye feryat ediyordu ama tribünlerdeki alkış ve "Vur vur!" tezahüratlarından sesini duyan yoktu.

Yazar hızını alamayıp arada Mert ve Taylan'a da patlatıyordu sopayı. Başta falakaya çekilenlerin ayaklarını tutanlar olmak üzere tribünler zevkten dört köşeydi. Kimisi oh çekiyor, kimisi göbek atıyor, kimisi de sopayı kendi vuruyor gibi elini boşlukta kaldırıp kaldırıp indiriyordu. Cengiz bir süre sonra yalvarmaya başladı:

"Tövbe vallahi abi, her şeye tövbe!"

Yazar:

"Bir daha küfür edecek misin ha!"

"Tövbe abi! Vallahi billahi tövbe! Bundan sonra camiden eve, evden camiye..."

"Sahtekârlık, dolandırıcılık?"

"Ah anam anam! Vurma abi n'olur! Tövbe vallahi abi, bundan sonra namusumla çalışıp evimin erkeği olacağım?"

"Alkol?"

"Tekel bayisinin önünden geçersen... Ahh yandım! Tekelin önünden geçersen Allah belamı ver-

sin!”

Kazma sapı büyüklüğündeki kalem, paramparça olmuş; yazar da nefes nefese kalmıştı. Tribünlerdeki diğer karakterlerine döndü:

“Şahit misiniz?” diye bağırıldı.

Koskoca kolezyum ölüm sessizliğine bürünmüştü. Yazar sorusunu yineledi:

“Şahit misiniz?”

“...”

Yazar parmağını şıklattığı gibi, kolezyum bir anda düğün salonuna döndü. Cengiz damatlıkla, Aysel’se gelinlikle ortadaki masanın arkasında oturuyordu.

Yazar, parmağını bir daha şıklattı. Açık kara medya padronu Tayyib Atmaca ile Açık kara Set Amiri Halit Yıldırım çıktı ortaya. Tayyib Atmaca, nikâh merasimini görünce şaşırdı:

“Kardeş ben nikâh memurluğunu bırakalı çok oldu.”

“Abi şahit olarak çağırdım sizi. Kâğıttepe Belediye Başkanı nikâhı bizzat kıyacak.” dedi yazar.

Tayyib Atmaca:

“Madem geldik, ben gelin hanımın şahidi olayım. Halit de damadın şahidi olsun.”

Halit Yıldırım bunu duyar duymaz itiraz etti:

“Ben bu göbele şahit neyin olmam arkadaş! Bu işin Allah katında vebali var. Olursam gelin hanıma şahit olurum. Burada bu kadar adam var, Cengiz’e onlar şahit olsun.”

Belediye Başkanı,

“Tayyib Bey hem yaşça benden büyük hem şair hem de koskoca medya patronu... Konuşmaları kendisi yapsın ben sadece Evlenme Kütüğüne imza atayım. Bu vesile ile nikâha renk katmış oluruz.” dedi.

Açık kara medya patronu Tayyib Atmaca cübbeyi giyip nikâh masasına oturdu. Belediye Başkanı ve Halit Yıldırım da karşısına oturdu. Tayyib Atmaca nikâh şahitlerini yazmak için cebinden kalemi çıkardı aksilik ya kalem yazmıyordu. Mikrofonu yan tarafa tutarak şahitlere,

“Kalem yazmıyor.” deyince şahitler ikisi birden ellerini ceplerine attılar. Tayyib Bey, kalemi şahitlerin önüne attı.

“Elinizi ceketinizin döş cebine götürün, gerçekten kalem yazmıyor.” dedi.

Belediye Başkanı elini açıp kalemin yazıp yazmadığını denedikten sonra cebinden bir kalem çıkarıp Tayyib Bey’e verdi. Tayyib Bey,

“Bu nikâhtan sonra başka nikâhlarım da olacak kaleminize el koymak zorundayım.” deyince şahitler gülümsedi.

Nikâh için her şey hazırды. Tayyib Bey önce mikrofonu gelin hanıma uzattı:

“Gelin Hanım sizi tanıyalım adınız soyadınız”

“Aysel Bağrıyanık”

“Damat Bey sizi tanıyalım.”

“Ali Cengiz Köstebek”

“Şahitler bendeniz Tayyib Atmaca ve Halit Yıldırım...” dedikten sonra konuşmaya başladı:

“Sizler evlenmek için Kağıttepe Belediyesi Evlendirme Memurluğuna müracaatta bulundunuz. Biz de evraklarınızı inceledik, yapmanız gereken işlemlerde bir eksiklik olmadığına bundan dolayı da evlenmenize bir mani olmadığına karar verdik. Şimdi şahitler ve misafirler huzurunda önce Aysel Bağrıyanık’a soruyorum. Hiçbir baskı altında kalmadan kendi özgür iradenizle Ali Cengiz Köstebek’i iyi günde kötü günde, hastalıkta sayrılıkta, varlık ve yokluk günlerinde bir ömür seveceğine ve bir yastıkta kocamak için eş olarak kabul ediyor musun?”

Gelin hanım önce Cengiz’in yüzüne baktı sonra davetlilere baktıktan sonra Tayyib Bey’in uzattığı mikrofonu çığlığı yettiğinde “Hayırrrr!” dedi.

Salon buz gibi olmuştu.

Damat ve şahitler şaşkın misafirler homurdanmaya başlamıştı. Tayyib Bey mikrofonu sol tarafına alıp gizledikten sonra Aysel Bağrıyanık’a dönerek:

“Dirseğimle göğsüne bir çakarım en az iki metre geriye fırlarsın. Şimdi bu insanlara ne diyeceğiz? Biliyorum şaka yaptın ama bu şakanın yeri bu an ve bu zaman değil.” dedikten sonra mikrofonu tekrar eline alıp ayağa kalktı. Salon ve şahitler pür dikkat kesilmişti. Tayyib Bey:

“Değerli misafirler gelin adayı bir an kendini referandum oylamasında zannetti bunun bir oylama olmadığını kendisine hatırlatıp soruyu tekrar soruyorum.” dedi.

Bu sefer gelin öncekinden daha yüksek bir çığlık kopararak “Evettttt!” dedi. Aynı soruyu damat adayına şahitlere de sorup “evet” cevabını aldıktan sonra önce geline sonra damada daha sonra da şahitlere imzalattı.

“Ben de Kağıttepe Belediye Başkanı’nın bana vermiş olduğu yetki ile sizleri evlendirdim. Allah mesut bahtiyar etsin. İnşallah ağzınızı hayırla açıp hayırla kapatırsınız.” deyip evlilik cüzdanlarını takdim etmesi ve kısa bir konuşma yapması için cüzdanı ve mikrofonu Belediye Başkanına verdi.

“Pek Kıymetli Tayyib Bey iyi ki bu nikâhı siz kıydınız eğer bana kalsaydı o hayır cevabını duyar duymaz İstanbul’un bütün cinleri başıma toplanır ve evlenme defterini şak diye yüzlerine kapattığım gibi salonu terk ederdim. Şairler kıvrak zekalı olurlar diye boşuna dememişler.”

Nikâh böylece kıyıldıktan sonra millet dans beklerken Çankayalı Niyazi’nin saza yumulup Erik Dalı’nı çalmasıyla tüm karakterler sahnede döktürmeye başladı. Yazar da ceketini çıkarıp sahneye çıkarak karakterlerine karıştı.

-SON-